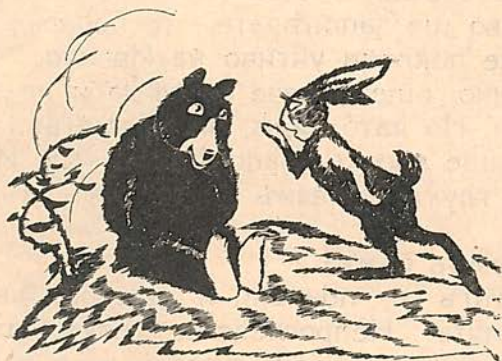


СВЪТУЛКА

нятъ. Гладътъ го самъ подканяше. Приятнитѣ миризми отъ гостбитѣ и плодоветѣ още повече го канѣха и Иванчо пристѣпи къмъ маситѣ, седна на чуденъ златенъ столъ, сжшински царски тронъ, и започна да яде . . .

(Въ третата книжка ще продължи)

Александъръ Спасовъ.



ЗАЮВА НОВИНА

Мецо, Мецо съ черъ кожухъ,
Лошо нѣщо снощи чухъ!
Казватъ, Мецо, ужъ че пакъ
Кумчо-Вълчо ялъ кривакъ.

Рано-рано оня день
Той задигналъ бѣлъ овенъ,
Ала кучетата зли
Тамъ наблизичко били:
Пипнали го тѣ съсъ вой—
Ехъ, че се търкалялъ той!

По гърбината му вредъ
Дупки зинали безчетъ,
А овчарьтъ якъ и младъ,
Дето сварилъ, удрялъ съ ядъ.
Какъ изкопчилъ се накрай—,
Клети Вълчо самъ си знай.

Мецо, Мецо, тукъ не стой,
Че и тебе чака бой!

Ас. Разцвѣтниковъ